

ГОТЕЛЬ
ВЕЛИКА
ПРУССІЯ

УДК 821.161.2-312.6
К 61

Богдан Коломійчук

К 61 Готель «Велика Пруссія» [Текст] : роман / Богдан Коломійчук. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2019. — 280 с.

ISBN 978-617-679-675-6

«Готель “Велика Пруссія”» — новий детективний роман Богдана Коломійчука, сповнений карколомних пригод та шпигунських таємниць.

1905 рік. Кар'єра одного з кращих слідчих Галичини, львівського комісара Адама Вістовича, йде вгору. Щоб допомогти молодшому колезі, ад'юнктові Самковському, комісар береться за нібито тривіальну справу. Однак з'ясується, що нитки її тягнуться далеко за межі Львова і навіть за межі імперії.

Розслідування приводить Вістовича у Пруссію, де кілька впливових посадовців та підприємців об'єднуються з мафією, аби протистояти російським шпигунам. Раптом члени цього синдикату починають гинути за доволі жорстоких обставин. Вбивства стаються у Берліні, Позені та інших містах. У цій коловерті несподівано опиняється колишня дружина Вістовича, берлінська актриса Анна Каліш. Комісар береться за найнебезпечнішу справу в своєму житті.

УДК 821.161.2-312.6

© Богдан Коломійчук, текст, 2019
© Тетяна Омельченко, обкладинка,
дизайн серії, 2019
© Видавництво Старого Лева, 2019

ISBN 978-617-679-675-6

Усі права застережено

БОГДАН КОЛОМІЙЧУК

ГОТЕЛЬ ВЕЛИКА ПРУССІЯ

Львів
Видавництво Старого Лева
2019

I

П о з е н

17.10.1905

Від річки потягнуло лютим пронизливим холодом, і Маркус, наскільки міг, щільніше закутався у своє дрантя й підсунувся ближче до вогню. Втім, сирі дрова горіли кепсько, тому їдкого диму від них було більше, ніж тепла й світла. Чоловік сердито глянув убік Варти, чиї води мирно плюскотіли в темряві, мовби ріка і справді була його живим ворогом.

Маркус Щипак, тридцятилітній позенський волоцюга, радо перебрався б із сирого берега Хвалішево* куди-небудь в затишніші місця. Скажімо, ближче до Альтер Маркт**, де осінні вітри відчуються не так гостро,

* Міська дільниця в Познані, тодішньому Позені.

** Старий Ринок, центральна частина міста.

а добросердні господині час від часу виносять бездомним гарячу їжу. Однак у центр Позена його не пускали інші волоцюги. Ті, що були ієрархічно вищі, аніж він, а отже, мали беззаперечне право перебувати й житися в кращих міських ділянках. Якби зараз він, піддавшись відчаю, й справді побрів у бік Старого Ринку, то заледве чи вдалося би йому перетнути Гарбари*. З темних закутків у порушника цього неписаного закону позенського дна полетіло б каміння і палиці, і Маркус навряд чи дожив би до ранку.

Звісно, можна відповісти, можна вступити в жорстку боротьбу за своє право жити ближче до міського тепла, але Маркусові здавалося це зайвим. Бездомним він був лише півроку і ще пам'ятав затишок оселі та смак щойно випеченого хліба... Він досі вірив, що теперішнє його життя — це лише довгий кошмарний сон або ж непорозуміння, яке випадково допустив Господь...

Чоловік підняв погляд догори. Від чорно-сірого присмеркового неба його відділяла смуга Хвалішевського мосту. Міст над головою означав сакральний сховок від дощу, а віднедавна в Позені дощило часто. Осінь, ця потворна стара хвойда, невідступно брала своє.

Маркус вже й не пригадував, коли саме почав несамовито пити. За лічені місяці він пропив у шинках усі гроші, що мав, згодом усе майно, потім вліз у борги, які остаточно й знищили його життя порядного містянина. Проте Маркус Щипак добре пам'ятав ніжне тіло своєї дружини і обійми дітей. Вкотре їх згадуючи, волоцюга відчував, як сльози обпікають йому очі.

* Вулиця в Познані.

Чоловік потягнувся до кишені, де лежав його сьогоднішній скарб — ароматна цигарка «*Die Reichswehr*», яку загубив на вулиці якийсь клерк. Той клерк, може, й підняв би її, але Маркус ухопив першим. Клеркові не залишалося нічого іншого, як скритися з огиди й піти далі.

Провівши цигаркою біля носа й з приємністю вдихнувши запах тютюну, чоловік затиснув її зубами і видобув з іншої кишені сірники. Значно більше, аніж курити, хотілося їсти, проте Маркусові не трапилося сьогодні нічого. Щойно цигарка затліла в темряві червоною цяткою, як волоцюга несподівано зачув чийсь стишені голоси. Вони долинали до нього згори, отже, хтось у цей непевний час прогулювався мостом. Прислухавшись, Маркус із великим подивом зрозумів, що голоси жіночі. На мості й справді завиднілися дві постаті, що, повільно крокуючи, упівголоса перемовлялися між собою.

«От дурепи, — подумалось йому, — не пройдуть вони так і двох сотень метрів... Та й якого біса подалися сюди серед ночі без жодного супроводу?»

Чоловік збирався знову втупитися очима в своє вогнище, коли помітив, як з іншого берега Варти в напрямку мосту прошмигнуло кілька тіней. Серце Маркуса завмерло. Він добре розумів, що до жінок нагорі скрадаються такі самі волоцюги, як він. І в таку пору щонайменше відберуть у безталанних мандрівниць усе цінне.

— Дурепи, дурепи, дурепи... — шепотів Маркус, обхопивши коліна й хитаючись над димом, як африканський шаман. — Чого ви туди поперлись?.. Чого, чого?..

Тим часом троє грабіжників вже обступили невдах і, озираючись довкола, простягали до них свої брудні

гачкуваті руки. Ті ж, не сміючи навіть кричати, безладно знімали сережки, боячись не встигнути до того моменту, коли їх почнуть виривати разом із вухами.

Раптом один із волоцюг завмер і вказав на темну обшарпану постать, що стрімко наближалася до них.

Маркус підніс кулаки до обличчя й намагався дихати рівно. Він знає, він пам'ятає, як це робиться... Невідомий голос у його голові владно почав нашіптувати: «Лівою – лівою – правою... Крок убік, короткий справа... Знову лівою, відійти... Довгий через руку... В щелепу зустрічний...».

Один із грабіжників перевалився через міст і полетів у воду. Ще двоє нерухомо лежали на долівці. Справу зроблено.

Маркус витер із чола піт і глянув на жінок. Одній на вигляд було трохи за сорок, інша була значно молодшою. Дивлячись на свого рятівника, вони мовчали, либонь побачивши, що той виглядає аж ніяк не краще за типів, яких щойно так майстерно віддухопелив. Із півхвилини простоявши, чоловік вирішив піти геть.

– Стривайте, куди ви? – спохопилася старша й зробила короткий крок до нього.

Втім, Маркус навряд чи міг би пояснити, куди він збирався. Очевидно, назад до свого вогнища під мостом.

– Зачекайте, – знову промовила жінка, – дякую вам. Ви так вправно провчили тих негідників! Як вам це вдалося?

– Колись я був боксером, – промовив Маркус і сам здивувався своєму голосу. Чоловік не чув його вже кілька днів, і за цей час він добряче змінився. Зробився хрипким, осів глибоко в легенях.

— Чи можемо ми щось для вас...

— Ви маєте їжу? — перебив її Маркус і ковтнув добрячу порцію слини.

Жінка кивнула.

— Маємо, але не тут. Проведете нас до найближчого візника?

— Охоче, — промовив Маркус.

Йти довелося недовго. За десять хвилин усі троє вже сиділи у фіакрі, і молодша панна, щоразу поглядаючи на волоцюгу, морщила носика. Маркус і сам добре розумів, що від нього смердить, як від старого пса, а тому понурих голову й мовчки чекав, доки вони доїдуть куди треба.

Біля костелу святого Мартіна фіакр зупинився.

— Що ви робили там на мості? — тихо запитав Маркус, коли вони вийшли і старша жінка заплатила візникові, — досить дивне місце й час для прогулянок.

У відповідь та усміхнулась якоюсь дивною таємничою усмішкою й коротко відповіла:

— Краще вам не знати...

А тоді вказала на двоповерхову кам'яницю, у якій світилися всі вікна.

— Ходімо. Тут вас нагодують.

